

АЛЕКСАНДЪР ГОРБОВСКИ СЪВПАДЕНИЕ

Превод от руски: Б. К., 1977

chitanka.info

По здрач тъмната маса на космическия кораб безшумно се спусна в края на гората. Наоколо нямаше, нито минувачи, нито гъбари, нито пастири, които биха могли да го забележат. Така и трябваше. Така беше замислено. Трите фигури, отделили се от кораба, наблюдаваха как неговото огромно тяло започна плавно да потъва под земята. То впълзяваше в нея, сякаш някаква сила непреодолимо го привличаше навътре.

Когато корабът се скри напълно, храсталаците и треволякът отново се затвориха над мястото и нищо не напомняше за станалото тук.

Операцията „Нашествие“ започна.

Тримата се измъкнаха на пътя. Те вървяха в посока към града. Походката им беше естествена, движенията и жестовете — почти човешки. Без дълго и внимателно виране в лицата им беше невъзможно да се досетиш кои са те и защо са пристигнали тук. Пристигнаха от света, който не беше означен на нито една от звездните карти на Земята.

Опитни разузнавачи бяха тези тримата и тази планета беше далеч не първата по техния път. Само три вида сведения ги интересуваха: танците на земните същества, представите им за доброто и злото и нещо, което те бяха обозначили с дума, нямаща еквивалент в нито един земен език. Затова то не можеше да се изрази, нито да се преведе. Всичко останало нямаше значение.

Но не празно любопитство ги владееше. Задачата им беше да разберат как може да се очисти тази планета от жалкия биологичен вид, който сега живуркаше на нея. За да бъде освободен този свят за други, по-съвършени носители на битието.

Тримата вървяха в мрак, ръцете им се движеха в такт и дори лицата им сякаш бяха еднакви. Те мълчаха.

Щом влязоха в града, те се пръснаха мълчаливо, всеки по своя път.

След някое време, ту един, ту друг от тях можеше да бъде забелязан на най-неочаквани места. Те се появяваха, за да изчезнат и внезапно да изникнат отново. Докато единият председателствуваше конгреса на нудистите, вторият изтърбушваше трупове в анатомическия музей, третият участвуваше в спявки или се ровеше в

ръкописите на някой забутан музей и току отбелязваше в бележника си нещо.

Те интервюираха велики учени. Те преглеждаха секретни досиета. Но най-много ги интересуваше това трето, за което няма израз, нито дума в земните езици. И те дълги часове беседваха с умиращи, с осъдени на смърт и душевноболни. Те търсеха отговора и изглежда го намираха.

Така скитаха те по страни и континенти, без да изпитват жалост към този свят, който беше обречен. Беше обречен в този миг, в който те стъпиха на тази земя.

Наближаваше времето, когато узнали това, което трябваше да узнаят, те щяха да напуснат тази планета, да оставят нейните обитателя да играят своите наивни игри, докато настъпи неизбежният ден, неизбежният последен миг. Това, което им оставаше да узнаят бяха само детайли, нюанси и последни щрихи, за да се осъществи решението, което беше вече узряло и прието. И макар че те не водеха кореспонденция, не си звъняха по телефона и не пращаха телеграми, всеки от тримата знаеше какво прави другия и знаеше, че наближава срокът за завръщане.

В някой от тези последни дни един от тях беше в библиотеката, където преглеждаше научно-фантастични книги. Тук между другото му попадна разказ от Александър Горбовский. Разказът беше озаглавен „Съвпадение“.

Той четеше и объркването му постепенно нарастваше в тревога, отчаяние и ужас. Защото в разказа ставаше дума за тяхната експедиция и за техния кораб! Когато стигна до мястото, където се описваше как той попадна на този разказ, как объркването му нараства, преминава в тревога, отчаяние и ужас, той разбра, че това е краят. Краят не само на експедицията, но може би и на света, който ги беше изпратил тук.

Защото те още не са били приближили към тази планета, а съобщението за това, под формата на разказ, вече е съществувало. Никъде, в нито един от другите светове те не бяха се срещали с такава способност да се предвижда бъдещето.

Пред лицето на това могъщество им оставаше само едно — да бягат.

В безсилна ярост той засъска над разтворената книга и като пръхтеше от ужас се хвърли към изхода.

Със сатанински тропот той профуча по улицата като изпускаше над асфалта серен дим и пламък, докато не изчезна между дворовете и оградите.

Книгата, която четеше той, така си и остана върху масата.

„В безсилна ярост — гласеше текстът — той засъска над разтворената книга и като пръхтеше от ужас се хвърли към изхода.

Със сатанински тропот той профуча по улицата като изпускаше над асфалта серен дим и пламък, докато не изчезна между дворовете и оградите.

Гонени от ужаса, те като смерч се носеха над самата земя.

Тримата достигнаха почти едновременно мястото, където ги очакваше кораба. Неговата тъмна грамада вече пълзеше насреща им. После тя ги погълна, трепна безшумно, понесе се нагоре и изчезна в небето.

Така завърши опитът за нашествие на един от световите, който не беше обозначен на нито една от земните звездни карти.“

Така завърши опитът за нашествие на един от световите, който не беше обозначен на нито една от земните звездни карти.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 149/1977

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.